

La resistència de Gutan

Un relat de: [Mena Guiga](#)

La llar és la llar. La calma minvava, però la llar és la llar, es repetia, els repetia. Aquells mots mantenien la seguretat, la sensació de seguretat, mentre el soroll de la voracitat avançava implacable i amb arrelada inconsciència.

No hi havia massa a fer. L'estat d'alerta s'alià amb la por: anaven creixent.

Un dia, la mare no va tornar a casa. En Gutan, aleshores, s'hagué d'ocupar dels fills, els procurà escalfor i aliment. Hi hagueren més baixes -si no tornaven, així es suposava, tot i no voler suposar- al veïnat. Quan esguardaven l'horitzó el veien calbejar. No gosaven superar un radi minso i trobar-se amb la manca de sostres d'espessor verda i humida, el seu món en orris. Prosseguia, la invasió, l'expoli, l'arrasament, la massacre. L'enemic, acuirassat fred calculador, no descansava. Arrencar, esclafar, cremar, anorrear. El valor d'un indret i el terrible contrast entre necessitat vital i lloc legítim envers l'imperi de la moneda.

De tant en tant s'aventuraven -ho havien de fer- en solitari, en grup i trencant, si calia, costums de comportament. S'apropaven a la gran malura amb ànim de fer-hi alguna cosa per tal d'aturar-la o, difícil, extingir-la. S'hi jugaven l'existència i perdien.

Gutan estava sol amb l'immensa nit. Preguntava a les forces de llum d'allà dalt quina via seguir. Gutan observà titil·lar un estel:

-Gutan, l'orangutan que em regala orange flowers. Orangegutaaaaan!

I havia rigut, encadenant 'Gutan', 'orangutan' i 'orange', la seva defensora...no tenia noció de quant feia.

Plorà llàgrimes que semblaven suc de coco...eren fluïd del cor, rierol que no finava. Orange flowers, al peu de l'arbre no era enfilat i assegut, les rebien. Mai més serien regades. L'endemà serien destrossades perquè sí. Li ho van dir, sense queixar-se, amb un deix pregon de tristor i acceptació. Gutan no ho suportà més. Encara no comprenia com li havien pres els menuts. Li feia mal el pit: havia sobreviscut al fatídic tret, ser pres per mort, l'alt herbam acaronant-lo i mirant de guarir-lo. Es picà el pit, envalentint-se. Lluitaria. La ferida, greu, no perdonava: un raig de sang va brollar i anà a parar sobre les orange flowers, que van quedar tenyides de dolor.

Quan el sol aparegué, Gutan també. L'excavadora, aquella màquina ferruda que semblava una forquilla colossal, s'embraví apartant-lo de l'arbre tombat, de l'hàbitat dels primats reduïts a res. Gutan semblava abatut. I no. Saltà d'una embranzida al tronc del vegetal quasi mil·lenari i assolí la bèstia antinatural, va pegar-la. Un cop com a resposta i la foscor absoluta. Arreconat com a deixalla, brossa que fa nosa. La foguera el convertiria en oblit mentre tot un seguit de ments dements es fregava les mans. Més terreny per a plantar palma, molta, molta palma. I si palmaven els sers borneans d'aquella àrea no passava res de res. Calia obtenir molt, molt d'oli -quin odi d'oli!-i demanat per Occident -i més encara, com més consumidors millor, millor. Que pogués ser cancerigen s'havia de callar, és clar. La satisfacció de la riquesa material els inundava per damunt de tot.

Gutan, ja formant part de l'univers...Gutan...sí: i tant, els enviaria un càstig pel qual ni cal recollir firmes. Gens accidental o occidental...